

MÉ POSLEDNÍ

Noc

Co ti je do mé podoby, do původu a nepříčetnosti
a do mých prstenů co je ti, ujařmovat svedou už
jen v mých prstech zkřehlé kosti,

to sem tak někdy andělé na vizitu vletí a ruce mi
rentgenují pod silnou dávkou úplňku, vidí až na
dřeň, zkoumají onu prázdnotu, jak každá nahá
usednuvší žena mi to udělala, totiž jak se po čase
zvedla.

Co je ti do mé podoby, do původu
a nepříčetnosti, šel bych je všechny odprosit,
jenže sám si už nezavážu ani botu,

Den

okno mi nechali. Jedinému z pacientů.
Mám výhled na podzimní defilé, jak ve vlakovém
kupé jsem tu, vida sklizeň lásek, které panáci
nechávací vpíjet do svých slaměných ramen, a jak
to majetnický křupe,

pro mě se promítá, já vím. Tak promiňte, jen si
ten svět žaluziemi naporcuji na řádky, a budu
zřetelně a nahlas slabikovat:

Ty, která se na mě díváš z ulice, co ti je do mé
podoby, do původu a nepříčetnosti? Vejdi, vrazi
mé kategorie se líbají tak, že si mě odkrokuješ
nabitými rty a já se posadím bokem, očekávaje na
spánku závan vlhké formální soustrasti.

Není to směšné? Celý život čtete spisy velkých
filozofů, ale trefí vás až čistý průstřel čistých citů,
tuctový brak z deníčků sedmnáctek, který si
koleduje o titul největší fráze pod sluncem, tedy
jestli se dnes vůbec ukáže.